

Srpskom narodu nije ni potrebna takva "nauka"; njemu je stalo do vrhovnog moralnog zakona koji upravlja njegovim životom.

Kao što je u realnoj politici narodni instinkt izvor političke mudrosti, tako je i u narodnoj etici nacionalni mit filozofska riznica skrivenog blaga narodne duše.

Još pre Kosova srpski narod je izgradio svoju nacionalnu kulturu i stvorio svoju državu. To stvaranje nije izvršila neka nesvesna ljudska masa kojom upravlja psihologija gomila, nego jedna organski određena i uobličena zajednica kod koje se, u toku njenog životnog razvoja na osnovu vlastitih zakona, obrazovala svest o samosvojnom narodnom biću kao i o materijalnim i duhovnim težnjama narodne celine spolja uokvirene državnim oblicima. Dve vremenske metafore i dva prostorna oblika – Zeta i Raška, Srbija i Crna Gora – simboli su jedne uvek iste i večne srpske osovine. Kao nekad Raška i Zeta, posle pogibije na Kosovu, tako i sad Srbija i Crna Gora, posle državnog sloma, provaljuju u suđenom času vrata smrti i prednjače Srpstvu na praistoriskom putu golgotskog uspona. Na Cetinju kao i u Beogradu rasplamtela se buktinja nacionalne svesti i odjeknuo je muški glas o odlučnoj zajednici Srbije i Crne Gore u odbrani smrtno ugroženog Srpstva.

U tom sudbonosnom času, Crna Gora je kao i Srbija, podigla oči nebu i, sa vrha svoje kalavarije, proiznela svoju toplu molitvu za spasenje Srpstva...

Nema toga koji se nije stresao od užasa, sagledavši krvave rane Crne Gore i golgotaska stradanja njenog uniženog, opljačkanog i raspetog stanovništva. Ni mračni krševi nisu mogli sakriti strašnu sliku Titovih satanskih nedela počinjenih za račun bezbožničke boljševičke Moskve i bezdušnog mamonskog Londona. Nemačkom vojniku postala je Crna Gora još bliža usred njene setne usamljenosti gde se, u grobnoj tišini, ni jauci nisu više razlegali. Njegovo se srce ispunilo tugom pred neizmernim bolom te u crno zavijene zemlje gde su, od ljudske